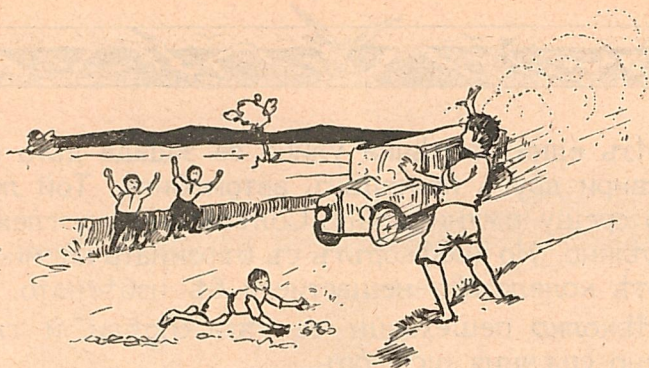

НИЕ МУ КАЗВАХМЕ, НО НЕ НИ ПОСЛУША

Теню се върна радостенъ отъ училище. Безъ да проговори, той се доближи до баща си и му подаде тевтерчето си.

Татко му го пое, разгледа го внимателно и весело каза: „Ти си отличенъ ученикъ и по успѣхъ и по поведение! Какво искашъ да ти подаря?“.

— Само една разходка съ автомобилъ! — извика Теню и подскочи отъ радостъ.

— Добре! — съгласи се баща му.

Въ недѣля още при изгрѣвъ слънце тѣ бѣха въ пѣтническия автомобилъ, който отвеждаше хора до едно красиво селце въ политѣ на планината.

Теню си избра мѣсто до шофьора, но, щомъ ид- ваха нови пѣтници, слизаше да имъ отвори вратитѣ и пакъ се качваше.

Когато автомобилътъ потегли, малкото момче не откъсваше очитѣ си отъ колелото, съ което шофьорътъ го управляваше. То следѣше всѣко завиване на лѣво или на дѣсно. Особно много се очудваше, когато на пѣтя се явяваше неочаквано нѣкаква прѣчка, и шофьорътъ успѣваше да я преодолѣе.

Теню искаше да запита, какъ се управлява авто- мобила съ това малко колело, но забеляза табла съ надписъ: „Забранено е да се говори съ шофьора въ време на движение!“.

Малкото момче прочете и разбра твърде добре надписа.

Шофьорътъ трѣбваше спокойно да обглежда пѣтя и внимателно да управлява автомобила.